

Saray Gölgelelerinde Bir Sır ve Bir Fincan Huzur

1800'lü yılların İstanbulunda, her ayın son cuma gecesi, Nuriye Hanım sarayın loş avlularında karanlığa karışarak gizemli bir yolculuğa çıkardı. Bir gece, merakına yenik düşen genç bir cariye onu takip etti ve kendisini eski bir tekkede buldu. Nuriye Hanım, sarayın ihtişamından uzak, burada dervişlerle diz çöküp dua ediyor, ruhunu arındırıyordu.

Dua faslı bittiğinde, dervişlerden biri bakır cezveyi ocağa koydu. Mis gibi kahve kokusu tekkedeki huzura karıştı. Nuriye Hanım, önüne konan fincanı kavradı, ilk yudumu aldığı anda kahvenin acı lezzeti ona hayatın zıtlıklarını hatırlattı, sarayın gösterişli ama huzursuz dünyası ile buradaki sade ama ruhu besleyen atmosfer arasındaki fark gibi! O gece, kahve fincanının telvesinde geleceğini aramadı. Çünkü huzurun, aradığı şeyin ta kendisi olduğunu çoktan anlamıştı.

“Türk kahvesi gibi bazı sırlar da, dışarıdan sade ve acı görünse de, içine çekildikçe ruhu ısıtır ve huzuru fısıldar.”